

Sygn. akt VIII Ga 110/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2023 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący : sędzia Wojciech Wołoszyk

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2023 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. B. , G. B. oraz K. B.

przeciwko (...) w Ż.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 2 marca 2022 r. , sygn. akt VIII GC 1012/21

uchyla zaskarżony wyrok w pkt I (pierwszym) i III (trzecim) i w tym zakresie sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania sądowi I instancji , pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego , w tym o wynagrodzeniu kuratora pozwanego za instancję odwoławczą.

Sygn. akt VIII Ga 110/22

UZASADNIENIE

WYROKU Z 14 LUTEGO 2023 r.

Powodowie K. B., E. B., G. B. i M. B. – wspólnicy spółki cywilnej, wnieśli o zasądzenie od pozwanego - (...)w Ż. kwoty 8.678,48 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: - 5.965,36 złotych od dnia 12 czerwca 2020 r. do dnia zapłaty, - 386,48 złotych od dnia 8 lipca 2020 r. do dnia zapłaty, - 2.326,67 złotych od dnia 8 lipca 2020 do dnia zapłaty oraz kosztów procesu. Nakazem zapłaty z dnia 28 grudnia 2020 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VIII GNc 6719/20, Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania. Postanowieniem z dnia 18 maja 2021 r. ustanowiono dla pozwanej spółki kuratora procesowego w osobie radcy prawnego M. S. celem reprezentowania jej interesów. W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty, strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa, przyznanie wynagrodzenia kuratorowi oraz nieobciążenie pozwanego kosztami procesu z uwagi na zasadę słuszności. W odpowiedzi na sprzeciw powodowie podtrzymali swoje stanowisko w sprawie.

Wyrokiem z dnia 2 marca 2022 r., sygn. akt VIII GC 1012/21 upr, Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego na rzecz powodów kwotę 8.625,74 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwot:

- 5.965,26 zł od dnia 12 czerwca 2020 r. do dnia zapłaty,

- 333,74 zł od dnia 8 lipca 2020 r. do dnia zapłaty,

- 2.326,64 zł od dnia 8 lipca 2020 r. do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie Sąd Rejonowy oddalił powództwo.

Tytułem kosztów procesu Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego na rzecz powodów kwotę 3.517 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od tej kwoty od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sąd Rejonowy wydał rozstrzygnięcie w oparciu o następujące ustalenia i wnioski. Strony łączyła współpraca gospodarcza, na mocy której reprezentujący pozwaną spółkę prokurent K. F. telefonicznie lub poprzez wiadomość e - mail zamawiał u powodów towar. Potwierdzeniem wydania przez powoda towaru, były opatrzone podpisem kupującego faktury VAT lub dokumenty WZ.

W związku z realizacją zobowiązania, powodowie wystawili na rzecz pozwanego następujące dokumenty księgowe:

- 1) fakturę VAT nr (...) z dnia 4 czerwca 2020 r., opiewającą na kwotę 6.165,86 złotych brutto, z terminem płatności upływającym 11 czerwca 2020 r., a z której do uregulowania pozostało 5.965,36 złotych brutto - K. F. opatrzył przedmiotowy dokument swoim podpisem,
- 2) fakturę VAT nr (...) z dnia 30 czerwca 2020 r., opiewającą na kwotę 386,48 złotych, z terminem zapłaty upływającym 7 lipca 2020 r.,
- 3) fakturę VAT nr (...) z dnia 30 czerwca 2020 r., opiewającą na kwotę 2.326,64 złotych, z terminem zapłaty upływającym 7 lipca 2020 r.

W związku z realizacją zamówienia wynikającego z faktury nr (...) powodowie wystawili na rzecz pozwanego dokumenty WZ nr:

- 1) (...) obejmujący towar o łącznej wartości 263,40 złotych brutto i opatrzony podpisem K. F.,
- 2) (...) obejmujący towar o łącznej wartości 52,74 złotych brutto,
- 3) (...) obejmujący towar o łącznej wartości 52,76 złotych brutto i opatrzony podpisem K. F.,
- 4) (...) obejmujący towar o łącznej wartości 17,58 złotych brutto i opatrzony podpisem K. F..

W związku z realizacją zamówienia wynikającego z faktury nr (...) powodowie wystawili na rzecz pozwanego dokument (...), a prokurent pozwanego K. F. potwierdził odbiór zakupionego towaru w całości. Pozwany nie uregulował należności wynikających ze wskazanych powyżej faktur VAT w związku z czym, powodowie w dniu 18 i 25 sierpnia 2020 r. skierowali do niego wezwanie do zapłaty, które okazało się bezskuteczne.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o dokumenty przedłożone przez powodów, których autentyczność nie była kwestionowana i nie budziła wątpliwości, a także na podstawie zeznań świadków S. S. i P. P. i przesłuchania strony powodowej (G. B.). Świadkowie nie posiadali co prawda szczegółowej wiedzy co do okoliczności przydatnych dla rozstrzygnięcia, jednakże potwierdzili fakt wielokrotnych dostaw towaru do pozwanego oraz fakt, iż potwierdzenie jego odbioru mogła stanowić zarówno faktura jak i dokument WZ.

Sąd wskazał, że strony łączyła umowa sprzedaży, uregulowana w art. 535 k.c., zgodnie z którym przez umowę sprzedaży, sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Sąd wskazał, że z punktu widzenia podnoszonych przez pozwanego zarzutów, nie można pominąć faktu, że faktycznie sama faktura VAT nie jest dowodem zawarcia umowy, jak i także jej wykonania, albowiem stanowi ona wyłącznie dokument księgowy o charakterze rozliczeniowym i dopiero wraz z dowodem wydania towaru (np. dokumentem WZ), czy też wykonania dzieła lub usługi (np. protokołem odbioru czy zeznaniami świadków) stanowi wystarczający dowód spełnienia przez powoda swojej części świadczenia. Sąd

zwrócił uwagę na fakt, że prokurent pozwanego osobiście złożył podpis na fakturach VAT, bądź na dokumentach WZ, potwierdzających treść dokumentów księgowych. W wymienionej dokumentacji wskazano rodzaj sprzedanego towaru, jego ilość, a w fakturach VAT stawkę jednostkową ceny, kwotę należną z tytułu sprzedaży i termin zapłaty.

Sąd podzielił stanowisko Sądu Najwyższego (uchwała z dnia 6 lipca 2005 r., III CZP 40/05), zgodnie z którym złożenie podpisu m.in. na fakturze VAT potwierdza treść stosunku prawnego łączącego strony, zwłaszcza wobec innych okoliczności, które pośrednio uwiarygodniają zawarcie umowy o takiej treści. W ocenie Sądu zasady doświadczenia życiowego i powszechnie znane reguły obrotu gospodarczego jednoznacznie wskazują, iż odbiorowi faktury VAT, bądź dokumentu WZ towarzyszy analiza jej treści i naturalna troska przedsiębiorcy o uzyskanie dokumentu zgodnego z rzeczywistym stanem rzeczy. Faktura VAT bowiem następnie uwzględniana jest w dokumentacji księgowej i rozliczeniu z kontrahentem.

Akceptując zatem odbiór dokumentu prokurent pozwanego zaakceptował dane o elementach stosunku łączącego strony, w tym również - w przypadku faktur VAT - w zakresie wysokości ceny. Nie sposób bowiem odpowiedzieć na pytanie, w jakim innym celu przedstawiciel pozwanego odbierałby dokumenty i notyfikował odbiór własnoręcznym podpisem. Zwłaszcza, gdyby nie zgadzał się z jej treścią. Przesłuchanie w charakterze świadka prokurenta K. F. okazało się niemożliwe, co pozbawiło Sąd możliwości ewentualnej weryfikacji omawianych akceptacji.

W przypadku podpisanych faktur VAT niewątpliwie uznać należy, że pozwany zaakceptował treść dokumentu, a zachowanie pozwanego traktować należy jako niewłaściwe uznanie roszczenia powoda. W przypadku wcześniejszego uznania dochodzonego roszczenia dochodzi do zmiany w zakresie ciężaru dowodzenia. Skutek procesowy uznania długu następuje właśnie w sferze dowodowej, tj. to dłużnik, który uznał dług, musi w procesie wykazać jego nieistnienie lub istnienie w mniejszym rozmiarze (tak: por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 28 listopada 2012 r., I ACa 715/12). Powyższe argumenty doprowadziły do wniosku, iż w myśl art. 6 k.c. to na stronie pozwanej spoczywał obowiązek wykazania, że powodowi jego żądanie nie przysługuje.

Ponieważ strona pozwana nie dysponowała środkami dowodowymi w tym zakresie, Sąd uznał roszczenie powoda za dostatecznie wykazane i zasadne.

W przypadku faktury VAT nr (...) wystawionej na kwotę 2.326,64 złote powodowie przedłożyli dokument WZ, który zawierał podpis prokurenta pozwanego. Zatem strona powodowa zaproponowała dowód z którego wynikało, że pozwana spółka towar odebrała, nie składając żadnych zastrzeżeń co wartości zamówienia, ilości dostawy, czy też jakości. Wobec tego, żądania obejmujące kwoty 5.965,36 złotych oraz 2.326,64 złotych zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W przypadku faktury VAT nr (...) powodowie załączyli cztery dokumenty WZ, potwierdzające odbiór towaru za zakup, przy czym prokurent pozwanego potwierdził odbiór przedmiotu umowy, składając swój podpis pod dokumentami wydania zewnętrznego nr (...) (k. 95) (...) (k. 97) oraz (...) (k. 98). Brak było akceptacji na dokumencie nr (...) (k. 96) na kwotę 52,74 złotych. Wobec nie można uznać, by powodowie - wobec zarzutu strony pozwanej - wykazali, iż kupujący zakupił i otrzymał towar wynikający z faktury VAT nr (...) w zakresie w jakim obejmował piankę pistoletową o wartości 52,74 złotych brutto. W omawianym za kresie powództwo jako niezasadne winno ulec oddaleniu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 535 k.c. w związku z art. 6 k.c., zasądził od pozwanego na rzecz powodów 8.625,74 złotych na co składały się kwoty: 5.965,26 złotych wynikająca z (...), 2.326,64 złotych wynikająca z (...) oraz 333,74 złotych z (...) po odjęciu nienależnej ze wskazanych powyżej przyczyn kwoty 52,74 złotych, w zakresie której powództwo na podstawie art. 535 k.c. w związku z art. 6 k.c. a contrario oddalono.

O odsetkach od zasądzonej należności rozstrzygnięto w zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych. W myśl rzeczzonego przepisu, z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny - wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że, strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności

świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: wierzyciel spełnił swoje świadczenie i nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie.

Uznając, iż w niniejszej sprawie mamy do czynienia z transakcją handlową, jak też przyjmując, iż zostały spełnione wszystkie powyższe warunki, Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwot i dat wynikających z faktur VAT stanowiący podstawę dochodzonych roszczeń.

Na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. Sąd nałożył na pozwanego obowiązek zwrotu powodom wszystkich poniesionych przez nich kosztów procesu, albowiem ulegli oni stronie przeciwnej tylko co do nieznaczącej części swego żądania. W niniejszej sprawie koszty poniesione przez powodów wyniosły łącznie 3.517,00 złote. Na przedmiotową kwotę składało się: 1.800,00 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika procesowego zgodnie z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa, 1.200,00 złotych tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenia kuratora oraz 500,00 złotych z tytułu opłaty od pozwu. Nadto, na podstawie art. 98 § 1¹, od kwoty przyznanej tytułem kosztów, Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, do dnia zapłaty.

Na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w zw. z § 1 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 roku w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej Sąd przyznał radcy prawnemu M. S. wynagrodzenie w kwocie 1.200,00 złotych, uwzględniając w tym podatek VAT. W zakresie powyższego rozstrzygnięcia, niniejszy Sąd miał na uwadze uchwałę Sądu Najwyższego a z dnia 5 listopada 2021 r. (sygn. III CZP 68/20), z której to wynika, że wynagrodzenie kuratora procesowego ustanowionego na podstawie art. 69 § 1 k.p.c., obowiązane do rozliczenia podatku od towarów i usług, sąd podwyższa o kwotę tego podatku.

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany zastępowany przez kuratora procesowego, zaskarżając wyrok w części, tj. co do punktu I i III wyroku.

Kurator pozwanego wyrokowi zarzucił :

1. naruszenie przepisów prawa materialnego tj.

- art. 535 kc poprzez wadliwe uznanie, że między stronami została zawarta umowa i powstał stosunek obligacyjny, co skutkowało uznaniem powództwa, podczas gdy nie wykazane zostało, że cały zafakturowany towar został przez pozwanego zamówiony i dostarczony,

- art. 68² kc poprzez jego wadliwe niezastosowanie, co skutkowało uznaniem, że między stronami została zawarta umowa, podczas gdy pozwany nie pozostawał w stałych stosunkach gospodarczych z powodami gdyż stałe stosunki gospodarcze były jedynie z firmami, w których pracował poprzednio prokurent pozwanego, a nie z pozwanym;

- art. 6 kc poprzez jego wadliwe zastosowanie, poprzez uznanie, że podpisanie odbioru faktury przez pozwanego stanowi niewłaściwe uznanie roszczenia i daje podstawę do przerwania ciężaru dowodu na stronę pozwaną.

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj:

- art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 227 kpc poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, co skutkowało błędnym ustaleniem stanu faktycznego w sprawie, skutkujące błędnym uznaniem przez Sąd, że została zawarta między stronami umowa sprzedaży co do wszystkich towarów wymienionych na fakturach vat,

- art. 233 §1 kpc poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, poprzez przyjęcie, że podpisanie faktury stanowi niewłaściwe uznanie roszczenia podczas, gdy jest to w rzeczywistości potwierdzenie odbioru dokumentu faktury VAT,
- art. 232 kpc poprzez jego wadliwe zastosowanie i uznanie, że podpisanie odbioru faktury przez pozwanego stanowi niewłaściwe uznanie roszczenia co wg sądu dało podstawę do przerzucenia ciężaru dowodu na stronę pozwaną,
- art. 235 [2] pkt 4 k.p.c. art. 162 kpc poprzez jego wadliwe zastosowanie i pominięcie wniosków dowodowych pozwanego złożonych w sprzeciwie od nakazu zapłaty co do przesłuchania prokurenta pozwanego - podczas gdy wnioski ten był zasadny, a dowód był konieczny do wykazania ilości zamówionego i odebranego towaru,
- art. 102 kpc, poprzez jego niezastosowanie i obciążenie pozwanego kosztami w sprawie - podczas gdy w niniejszej sprawie z uwagi na szereg kwestionowanych okoliczności faktycznych (brak odbioru towaru), a także z uwagi na brak kontaktu z pozwanym co utrudniało mu podjęcie obrony, zachodził szczególnie uzasadniony wypadek uzasadniający zastosowanie tego przepisu i nieobciążanie pozwanego kosztami w sprawie.

Wskazując na powyższe, pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa co do kwoty 5.965,26 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych za okres od dnia 12 czerwca 2020 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od powodów solidarnie na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania za I instancję według norm przepisanych, zasądzenie od powodów solidarnie na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych oraz o przyznanie wynagrodzenia na rzecz kuratora za postępowanie przed sądem drugiej instancji według norm przepisanych powiększone o należny podatek od towarów i usług VAT (jednocześnie oświadczając, że wynagrodzenie to nie zostało uiszczono w całości ani w części).

Powód, w odpowiedzi na apelację, wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Wyrokiem z dnia 15 września 2022 r. Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania. Zdaniem Sądu Okręgowego sąd I instancji, z naruszeniem art. 235² § 1 pkt 4 kpc, pominął dowód z zeznań świadka K. F. zawnioskowany przez pozwanego, co doprowadziło do nierozpoznania istoty sprawy, gdyż nie została właściwie ustalona podstawa faktyczna rozstrzygnięcia. Sąd I instancji został zobowiązany do przeprowadzenia w sposób prawidłowy postępowania dowodowego.

Sąd Rejonowy wyznaczył termin rozprawy na dzień 7 grudnia 2022 r., wzywając świadka K. F. na ostatni adres. W związku z niestawiennictwem świadka rozprawę odroczone do dnia 25 stycznia 2023 r., zastrzegając ostateczny termin przesłuchania owego świadka na 25 stycznia 2023 r. Sąd Rejonowy zwrócił się także do (...) oraz (...) o nadesłanie ostatniego adresu świadka K. F.. W związku z informacją uzyskaną od (...) w P., wezwano świadka na adres wskazany w tym piśmie (k. 219 akt). Zarządzeniem z 29 grudnia 2022 r. termin został zniesiony z uwagi na wystąpienie podstawy do zawieszenia postępowania a akta przekazane SO w Bydgoszczy. Sąd odwoławczy, z uwagi na śmierć powódki E. B., zawiesił postępowanie ze skutkiem na dzień 30 marca 2022 r. oraz uchylił wyrok z dnia 15 września 2022 r. na podstawie art. 174 § 2 kpc. Postępowanie podjęto dnia 14 lutego 2023 r. na wniosek powoda M. B., jedyne go spadkobiercy E. B..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Przystępując ponownie do rozpoznania apelacji pozwanego, w związku z uchyleniem wyroku z 15 września 2022 r. należy ponownie stwierdzić, iż apelacja o tyle okazała się uzasadniona, iż skutkowałą koniecznością uchylenia wyroku w zaskarżonej części i przekazania sprawy w tym zakresie sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Aktualne są bowiem rozważania zawarte w uzasadnieniu wyroku z 15 września 2022 r., iż Sąd Rejonowy nie rozpoznał istoty sprawy, co jest – zgodnie z art. 386 § 4 k.p.c. – podstawą do uchylenia zaskarżonego wyroku w pkt I i III i przekazania sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania. Powtórzyć należy, iż w orzecznictwie podkreśla się, że „nierozpoznanie istoty sprawy” zachodzić może nie tylko wówczas gdy wyrok nie zawiera rozstrzygnięcia

co do przedmiotu sprawy, wyznaczonego treścią i materialno-prawną podstawą żądania powoda, lecz także i wówczas gdy zaniechano zbadania materialno-prawnych, bądź będących ich następstwem, procesowych zarzutów podniesionych przez pozwanego. Ma to więc miejsce nie tylko wówczas gdy sąd odmawia dalszego prowadzenia sprawy bezpodstawnie przyjmując skuteczność zarzutów pozwanego (przedwcześnie oddalając powództwo), lecz także i wtedy gdy nie rozpoznaje żądania pozwu w aspekcie wszystkich twierdzeń powoda lub też pomija i pozostawia poza swoją oceną merytoryczne zarzuty podniesione przez pozwanego (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1998 r., II CKN 897/97, OSNC 1999, nr 1, poz. 22 oraz postanowienie tego Sądu z dnia 28 marca 2018 r., V CZ 17/18, LEX nr 2495977). Do nierozpoznania istoty sprawy dojdzie w sytuacji gdy sąd pierwszej instancji dokona oceny prawnej roszczenia bez oparcia jej o właściwie ustaloną podstawę faktyczną i w sprawie zachodzić będzie potrzeba poczynienia po raz pierwszy ustaleń faktycznych niezbędnych dla rozstrzygnięcia (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2015 r., I CZ 68/15, LEX nr 1930435). Przenoszenie w takiej sytuacji procesowej ciężaru konstruowania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia do sądu drugiej instancji wypaczałoby sens dwuinstancyjnego postępowania sądowego zagwarantowanego stronom w art. 176 ust. 1 Konstytucji (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2021 r., I CZ 86/20, LEX nr 3114677).

Tak też sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie i nie zmieniło jej postępowanie prowadzone przez Sąd Rejonowy po przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Rejonowy wyznaczył co prawda termin rozprawy na dzień 25 stycznia 2023 r. (a wcześniej 7 grudnia 2022 r.) i wezwał na nią świadka K. F. , zastrzegając termin na przeprowadzenie tego dowodu do dnia 25 stycznia 2023 r. Jednakże nie doszło do odbycia posiedzenia w dniu 25 stycznia 2023 r. z uwagi na zajęcie podstaw do zawieszenia postępowania , co skutkowało także koniecznością uchylenia wyroku SO z 15 września 2022 r. Nie przesłuchano zatem tego świadka , względnie nie pominięto w sposób prawidłowy dowodu z jego zeznań.

Przypomnieć należy , iż dowód z przesłuchania świadka K. F. został zgłoszony w sprzeciwie od nakazu zapłaty i dotyczył podstawowych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności , takich jak : kwestii zawarcia umowy, wydania towarów, czy też akceptacji ceny przez pozwanego. Należy zważyć , iż w sprzeciwie nie złożono innych wniosków dowodowych a kurator pozwanego w piśmie z 11 sierpnia 2021 r. wskazał adres tego świadka. Z ustalonego przez sąd I instancji stanu faktycznego wynikało , iż prokurent pozwanej spółki był w istocie jedyną osobą , która miała ze strony pozwanego dokonywać czynności związanych z zawarciem i wykonywaniem umowy. Nieprzeprowadzenie dowodu z zeznań tego świadka, ewentualnie nie pominięcie w sposób prawidłowy tego dowodu doprowadziło sąd I instancji do dokonania oceny prawnej roszczenia bez oparcia jej o właściwie ustaloną podstawę faktyczną i pozbawiło pozwanego możliwości udowodnienia istotnych okoliczności dla rozstrzygnięcia sprawy , tym bardziej , iż zeznania świadków zawnioskowanych przez powoda były co najmniej niejednoznaczne.

W związku z powyższym , wobec nierozpoznania istoty sprawy , zaskarżony wyrok w pkt I i III należało uchylić a sprawę w tej części przekazać do ponownego rozpoznania na podstawie art. 386 § 4 kpc, pozostawiając sądowi I instancji (na podstawie art. 108 § 2 kpc) orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego , w tym w przedmiocie wynagrodzenia kuratora. W związku z powyższym przedwczesne byłyby rozważania na temat pozostałych zarzutów zawartych w apelacji.

Ponownie rozpoznając sprawę sąd I instancji wyda orzeczenie po prawidłowo przeprowadzonym postępowaniu dowodowym, mając na względzie okoliczności wskazane powyżej , jak też w uzasadnieniu wyroku z 15 września 2022 r.